

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. Č.**, zastoupeného JUDr. Klárou Mottlovou, advokátkou se sídlem Praha 9, Trojmezí 22, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2006, č. j. SCPP-4908/C-228-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2008, č. j. 7 Ca 60/2006 - 40,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2008, č. j. 7 Ca 60/2006 - 40 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, Oddělení cizinecké policie Most o udělení víza za účelem strpění pobytu č. X s platností od 6. 11. 2005 do 5. 11. 2006.

Městský soud v Praze žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení. Poukázal na ust. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod s tím, že právo na ochranu před zásahem do subjektivního práva předpokládá, že osoba ochrany se dovolávající musí být nositelem takových práv, a to věcných nebo procesních. Pouze v tom případě se lze ochrany práv u soudu dovolat postupem podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle § 68 písm. e) s. ř. s. se však nelze domáhat ochrany žalobou proti rozhodnutím, která jsou

z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučena. Žalobce se podle názoru soudu domáhal přezkoumání rozhodnutí o neudělení vícenásobného víza a takové rozhodnutí je podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), ze soudního přezkumu výslovně vyloučeno. Žaloba je proto nepřipustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Na podporu svého závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 216/2005.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že požádal o prodloužení víza za účelem strpění pobytu a v žádosti výslovně uvedl, že požaduje vízum vícenásobné, tedy s neomezeným počtem vstupů a výstupů z území České republiky. Důvodem bylo pokračující řízení o azyl. Vízum mu mělo být uděleno podle § 73 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění ve znění před novelou provedenou zákonem č. 2/2002 Sb. (dále též „zákon o azylu“). Vízový štítek, který mu byl vlepen do cestovního pasu, se však týkal víza jednorázového, které zaniká výstupem z území České republiky. Proti tomu se odvolal a proti zamítavému rozhodnutí podal žalobu, kterou soud napadeným usnesením odmítl. Učinil tak ovšem nezákonně, neboť použil nesprávný právní předpis. Městský soud přehlédl, že stěžovatel je žadatelem o azyl, jeho postavení je upraveno zákonem o azylu a zákon o pobytu cizinců se na něj nevztahuje. Rozhodnutí žalovaného tedy nebylo a ani nemohlo být vydáno podle zákona o pobytu cizinců a tudíž se ani nemohlo opírat o ustanovení § 171 tohoto zákona. Městský soud se v této věci také odchýlil od své rozhodovací praxe, neboť v obdobných věcech vedených pod sp. zn. 11 Ca 91/2003 a sp. zn. 11 Ca 30/2004 žaloby projednal a dokonce i stěžovateli vyhověl; přitom se obsáhle vypořádal i s otázkou přípustnosti žaloby. Městský soud tak porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádření k této kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil procesní náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. Stěžovatelem je uplatňován kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

K posouzení důvodnosti kasační stížnosti je podstatné, jaké rozhodnutí bylo předmětem soudního řízení. Správní spis obsahuje žádost stěžovatele o udělení českého víza podanou dne 10. 10. 2005, v níž je vyznačeno, že požaduje vízum „vícerázové“ na dobu 365 dnů. Vízum se uděluje vyznačením do cestovního dokladu. Z části žádosti vyplněné správním orgánem je zřejmé, že bylo uděleno vízum typu „D“, počet vstupů „0“, platnost od 6. 11. 2005 do 5. 11. 2006, den vydání víza 7. 11. 2005. V odvolání stěžovatel protestoval proti tomu, že mu bylo uděleno vízum pouze jednorázové, jehož platnost zaniká výstupem z území České republiky. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s odůvodněním, že účelem udělení víza je „strpění“ pobytu na území, nikoliv umožnění cestování. V rozhodnutí žalovaného je výslovně konstatováno, že žadatel podal dne 27. 8. 2002 žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra ze

dne 20. 6. 2002, č. j. OAM-315/AŘ-2002, jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 1996 o zamítnutí jeho žádosti o azyl. O této žalobě nebylo v době rozhodování správního orgánu I. stupně o udělení víza soudem rozhodnuto. Žadateli proto bylo uděleno vízum podle § 73 zákona o azylu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 2/2002 Sb. V závěru pak žalovaný konstatuje, že dne 27. 1. 2006 nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu ze dne 30. 11. 2005, jímž bylo o žalobě proti rozhodnutí o azylu rozhodnuto negativně. Tímto dnem tedy zanikla platnost víza za účelem strpění pobytu a proto je žalovaný v odvolacím řízení změnit ani nemohl.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel opakovaně argumentoval porušením zákona o azylu při rozhodnutí o udělení víza.

Jak ze správního spisu, tak ze žaloby je zřejmé, že stěžovatelem napadené rozhodnutí bylo vydáno podle zákona o azylu a nelze zjistit, jak městský soud dovodil, že se jedná o vízum udělené podle zákona o pobytu cizinců. Výlučka ze soudního přezkumu obsažená v § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se zde uplatnit nemůže [nehledě na to, že v době vydání rozhodnutí žalovaného i podání žaloby se jednalo o § 171 písm. a)], stejně tak jako se nelze opřít o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.6.2006, č. j. 3 Azs 216/2005 - 31.

Soud je povinen zkoumat podmínky řízení, a pokud nejsou splněny, návrh odmítne. V daném případě městský soud návrh odmítl právě pro nesplnění podmínek řízení, ovšem napadené rozhodnutí posuzoval podle jiného právního předpisu, než podle kterého bylo ve skutečnosti vydáno a v důsledku toho uplatnil výlučku ze soudního přezkumu v tomto nesprávném zákoně obsaženou. O udělení víza stěžovateli bylo rozhodováno podle zákona o azylu, v němž výlučka obdobná zákonu o pobytu cizinců obsažena není; nebyla tedy splněna podmínka uvedená v § 68 písm. e) s. ř. s., o níž bylo odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. opřeno.

Městský soud tak porušil zákon, neboť pro odmítnutí návrhu neexistoval jím tvrzený důvod, a stěžovateli tím upřel právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak byl naplněn.

Z důvodů shora uvedených tedy Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu